

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

08 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citirea părților, admisibilitatea în principiu a recursului în anulare împotriva sentinței Judecătoriei Slobozia din 11 decembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016, declarat de condamnatul

Garabadjiu Eugeniu Simion, născut la 29 iunie 1980, originar și locuitor al or. Ștefan Vodă, str. 31 august 8/1, ap. 23, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:

1) prin sentința Judecătoriei Ștefan Vodă din 10 aprilie 2013, în baza art. 287 alin. (3), 90 Cod penal, la 4 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani și 6 luni.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> 27.10.2015 – 11.12.2015,
<i>instanța de apel:</i>	18.01.2016 – 09.02.2016,
<i>instanța de recurs:</i>	03.05.2016 – 08.06.2016.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Slobozia din 11 decembrie 2015, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul Garabadjiu Eugeniu a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 350 unități convenționale, ce constituie 7.000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

S-a dispus de executat de sine stătător sentința Judecătoriei Ștefan Vodă din 10 aprilie 2013, prin care Garabadjiu Eugeniu a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani și 6 luni.

2. Instanța de fond a constatat că la 16 iulie 2015, aproximativ ora 03.00, inculpatul Garabadjiu E., conducând automobilul "Mercedes C180", n.î. BC-05-JCA, pe traseul R-30, a fost stopat de către inspectorii Batalionului de patrulare plutonul Ștefan Vodă – Căușeni, unde în timpul examinării actelor pe automobil a fost suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate.

Ulterior, fiind testat alcooloscopic, cu alcooltestul "Drager", s-a constatat că concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de inculpat constituie o cantitate de 0,71 mg/l, care conform prevederilor art. 134¹² Cod penal, se referă la starea de ebrietate alcoolică avansată.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina integral și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Dat fiind că vinovăția inculpatului a fost confirmată prin probele administrate, instanța a încadrat acțiunile lui în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, ca conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, că inculpatul a recunoscut vinovăția pe deplin, s-a căit sincer de cele comise, este caracterizat pozitiv, are un copil minor la întreținere, este invalid de gr. I, a comis o infracțiune ușoară și nu a adus careva prejudicii, că lipsesc circumstanțe agravante, concluzionând ca nefiind rațională anularea suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate inculpatului prin sentința Judecătorei Ștefan Vodă din 10 aprilie 2013, aceasta fiind disproporțional de aspră faptei comise, fiind contrară scopurilor pedepsei penale.

3. Procurorul în Procuratura r-nului Ștefan Vodă, Nicolae Tian, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal la 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. Potrivit art. 88 Cod penal să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de 80 zile închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani. Conform art. 85 Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Ștefan Vodă din 10 aprilie 2013, a-i stabili pedeapsă definitivă de 4 ani și 2 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Recurentul a indicat că inculpatul a expus pericolului viața și sănătatea persoanelor aflate în automobil.

Totodată, fiind condamnat anterior pentru o infracțiune gravă și aflându-se în termenul de probă a comis altă infracțiune cu intenție, prin ce a manifestat lipsa totală de respect față de legislația statului.

Circumstanțele atenuante invocate de instanța de fond nu pot servi drept temei de aplicare a unei pedepse mai blânde, ținând cont că inculpatul anterior a fost condamnat pentru o infracțiune gravă, fiind în termen de probă.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016, recursul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Garabadjiu Eugeniu a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 375 unități convenționale, ce constituie 7.500 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumularea totală a pedepsei numite cu pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Ștefan Vodă din 10 aprilie 2013, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, cu amendă în mărime de 375 unități convenționale, ce constituie 7.500 lei.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 5 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că inculpatul, fiind legal citat, nu s-a prezentat în ședința de judecată, dar a scris o cerere în care a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa, și a judecat cauza cu participarea procurorului și avocatului Nicolae Popescu.

Instanța a statuat că prin sentința Judecătorei Ștefan Vodă din 10 aprilie 2013, inculpatul a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3), 90 Cod penal la 4 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pe un termen de probă de 2 ani și 6 luni, la momentul comiterii infracțiunii antecedentul penal nefiind stins.

Astfel, instanța de fond neîntemeiat nu a aplicat în privința inculpatului prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal.

Instanța a invocat în calitate de circumstanță ce atenuază răspunderea penală – căința sinceră, iar ca circumstanță agravantă – comiterea infracțiunii de către o persoană cu antecedente penale nestinse.

5. În virtutea prevederilor art. 466 Cod de procedură penală, hotărârile judecătorești au devenit irevocabile.

6. La 14 aprilie 2016, condamnatul a declarat recurs în anulare, în care solicită casarea acestei decizii, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care *să-i fie aplicată o pedeapsă nonprivativă de libertate*.

Recurentul a indicat că instanța de apel a rejudecat cauza în lipsa sa și a apărătorului. Totodată, o cerere de examinare a recursului în lipsă nu a depus.

Conform art. 447 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea recursului se face cu citarea procurorului, avocatului și celorlalte părți. Participarea procurorului și a avocatului în ședința instanței de recurs este obligatorie. Neprezentarea inculpatului, părții vătămate, părții civile și părții civilmente responsabile legal citate, precum și a reprezentanților lor nu împiedică examinarea recursului, însă dacă este necesar, instanța de recurs poate recunoaște prezența lor obligatorie, informându-i despre aceasta.

Astfel, condamnarea la 4 ani închisoare se încadrează în prevederile legale obligatorii ca apărătorul să participe și să recunoască prezența obligatorie a inculpatului, informându-l despre aceasta.

În drept, recursul este întemeiat pe *art. 452-457* Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea recursul în anulare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată. Conform art. 6 pct. 44), 22 alin. (3) Cod de procedură penală, art. 4 din protocolul nr. 7 CEDO, viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată, se consideră încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale. Hotărârea judecătorească definitivă, împiedică redeschiderea, reluarea examinării procesului penal în privința aceleiași persoane pentru aceeași faptă, cu excepția cazului în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea pronunțată.

Însă, conform art. 453 alin. (2) Cod de procedură penală, recursul în anulare este inadmisibil dacă nu se întemeiază pe motivele prevăzute în articolul 453 Cod de procedură penală. Potrivit art. 455 alin. (2) pct. 7) Cod de procedură penală, cererea de recurs în anulare trebuie să cuprindă conținutul și motivele recursului în anulare cu menționarea cazurilor prevăzute în art. 453 și cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate.

Totodată, în pofida acestor prevederi legale, în recursul vizat nu sunt invocate circumstanțe concrete, considerate a fi un viciu fundamental, raportate la circumstanțele de fapt și de drept conținute în hotărârile contestate, cu indicarea normelor legale care prevăd drepturile și libertățile pretinse a fi esențial încălcate, denumirea acestor drepturi și libertăți, esența încălcărilor respective raportată la normele procesual penale și la alte legi naționale, convenții și tratate internaționale, modul și măsura în care încălcările presupuse ar fi afectat hotărârile atacate, astfel încât acestea să obțină natura unui viciu fundamental capabil să genereze temeiul desființării hotărârii irevocabile atacate, omițându-se completamente argumentarea ilegalității hotărârilor contestate în acest sens și indicarea unor concrete erori de drept la capitolul dat (*pct. 6. din decizie*).

Rezultă, că recursul în anulare nu întrunește condițiile de conținut prevăzute în articolele specificate, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul în anulare al condamnatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Pe lângă aceasta, se observă că argumentul recurentului, că instanța de recurs urma să recunoască participarea lui obligatorie la judecarea recursului ordinar, nu este motivat în raport cu solicitarea unei pedepse *nonprivative de libertate*, invocate în recursul în anulare.

Recursul în anulare este întemeiat doar pe dezacordul condamnatului cu modul în care instanța de recurs a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 6. din decizie*).

Totodată, potrivit art. 27 alin. (1), 444 alin. (1), 448 alin. (1), 449 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele și

circumstanțele cauzei în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Hotărârile judecătorești pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond. Judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și admite recursul, casând hotărârea, parțial, rejudecă cauza și adoptă o nouă hotărâre.

Deci, activitatea instanțelor judecătorești privind aprecierea sau reaprecierea probelor conținute în dosarul penal și a circumstanțelor cauzei, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, și invocarea în cadrul unui recurs în anulare doar a aprecierii probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este una lipsită de orice suport juridic, și nu constituie în sine un viciu fundamental de natură să afecteze o hotărâre irevocabilă.

Mai mult, o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Rezultă că în raport cu motivele enunțate recursul nominalizat este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 456 alin. (1), 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța decide inadmisibilitatea recursului în anulare, dacă se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, dat fiind că recursul în anulare este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

8. În conformitate cu art. 456, 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de condamnatul Garabadjiu Eugeniu Simion împotriva sentinței Judecătoriei Slobozia din 11 decembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 06 iulie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco